

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012. İşbu çeviri, Avrupa Konseyi İnsan Hakları Vakıf Fonu'nun desteğiyle yapılmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Bu çeviri, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Daha fazla bilgi için, bu belgenin sonunda bulunan, telif haklarına ilişkin belgeyi okuyunuz.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyrights/droits d'auteur à la fin du présent document.

Mahkeme içtihadı üzerine bilgi notu N° 153

Haziran 2012

Centro Europa 7 S.r.l. ve Di Stefano/İtalya [BD] - 38433/09

Karar 7.6.2012 [BD]

Madde 10

Pozitif yükümlülük

Madde 10-1

Bilgileri yayma özgürlüğü

İzin elde eden bir şirketin program yapmasının radyo frekansı verilmemesi nedeniyle imkansızlığı : *ihlal*

Olaylar – Başvurucular bir şirket ve onun yasal temsilcisidir. Temmuz 1999 tarihinde İtalyan makamları, başvuru şirkete ulusal alanda kablosuz yayın yoluyla ortaklaşa radyo televizyon yayını yapmak için izin vermişlerdir. Bu izin başvuru şirkete, ulusal toprakların % 80'nini kapsayacak şekilde radyo televizyon ağı kurmaya ve işletmeye imkan vermektedir. Radyo frekansının verilmesi ile ilgili olarak izin, başvuru şirketin kendi tesisatlarını yirmi dört aylık süre içinde « tahsis planının » hükümlerine uygun hale getirmesi ve iletişimde güvenceler ile ilgili makam tarafından oluşturulan « uyum programına » saygılı olması gerektiğini belirten, 1998 tarihli radyo frekansların verilmesi ulusal planına gönderme yapmaktadır. 2000 yılından itibaren başvuru şirket, radyo frekanslarının verilmemesinden şikayet etmek için defalarca idari yargı organlarına başvurmuştur. Mayıs 2008 tarihinde Danıştay, Hükümet'ten frekans verme talebini incelemesini istemiştir. Ocak 2009 tarihinde Danıştay ayrıca, ilgili bakanlığın başvuru şirkete 1 milyon euro tazminat vermesi gerektiğine karar vermiştir. Bu tazminat miktarı, başvuru şirketinin kendisine radyo frekansları verileceği meşru beklentisi temelinde hesaplanmıştır.

Hukuk açısından – Madde 10: Radyo frekanslarının ilgili makamlar tarafından başvuru şirkete verilmemesi, verilen iznin içini tamamen boşaltmıştır çünkü, bu iznin verildiği faaliyet bu nedenden dolayı, yaklaşık on yıl boyunca yapılamamıştır. Dolayısıyla başvuru, bilgi veya düşünceleri yayma hakkını yerine getirirken bir müdahaleye maruz kalmıştır. Başvuru ayrıca, kendi tesisatlarını uyumlu hale getirmesi şartıyla, radyo yayın izninin verilmesinden sonra idarenin, yirmi dört ay içinde kendi faaliyetlerinin çerçevesini oluşturmak için gerekli

hukuki metinleri kabul etmesini mantıklı olarak beklemekteydi. Ancak, radyo frekanslarının tahsis planı, ancak Aralık 2008 tarihinde uygulamaya konulmuş ve başvuru kendi programları için sadece bir kanalı, ve onu da ancak Haziran 2009 sonlarında elde edebilmiştir. Bu arada birçok eski operatör geçici olarak, ulusal plan kapsamında yeni operatörlere verilmesi gereken değişik radyo frekanslarını kullanmaya devam etmişler. Danıştay'a göre bu durum esasen, mevzuatsal faktörlerden kaynaklanmıştır. Yasaların ard arda gelmesi kalıcı bir şekilde, « arta kalan » adı verilen varolan kanalların gerek bölgesel ve gerekse ulusal alanda programlarını yayınlamaya devam ettikleri bir zaman dilimini genişletmiştir. Bu nedenle diğer operatörlerin, kablolu televizyon tartışmalarına katılmaları engellenmiştir. Bununla birlikte, geniş ifadeler kullanan yasalar, geçici rejimin sonunu getirecek tarihi öngörmenin imkansız olduğu olaylara referans yaparak ertelemiştir. Ayrıca, Avrupa Birliği Adalet Divanı, ulusal yasakoyucunun müdahalelerinin, varolan ağ sahiplerinin lehine, üst üste gelen geçici rejimlerin uygulanması ile kendini gösterdiğini ve bu durumun radyo frekansı olmayan operatörleri, izne sahip olmalarına rağmen radyo televizyon piyasasına girmelerine engel oluşturduğunu kaydetmiştir. Bu nedenle iç hukuk mevzuatı açık ve belirgin olmaktan yoksundur ve başvurucuya, ne zaman yayına başlaması için kendisine radyo frekansı verileceğini yeterli derecede öngörmesine imkan vermemektedir. Dolayısıyla bu yasalar, öngörülebilirlik şartlarını yerine getirmemektedirler. Son olarak makamlar, izinde belirtilen sürelerle uymamışlardır ve bu şekilde başvurunun beklentilerini boşa çıkarmışlardır. Hükümet, başvurunun idareyi, yasaya ve Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına uymaya zorlayacak etkili araçlara sahip olduğunu göstermemiştir. Bu nedenle başvurucuya, keyfiliğe karşı yeterli güvenceler sunulmamıştır. Bu eksiklik özellikle radyo televizyon sektöründe rekabeti düşürme etkisi göstermiştir. Bu nedenle bu eksiklik, devletin medyada etkili çoğulculuğunu güvence altına almak için gerekli yasal ve idari düzenleme yapma pozitif yükümlülüğünü yerine getirmediğini ortaya koymaktadır.

Sonuç: ihlal (onaltıya karşı bir oyla).

Ayrıca Mahkeme, ondört karşı üç oyla, 1 Nolu Protokol'ün 1. maddesinin de ihlal edildiği sonucuna varmaktadır ve başvurunun meşru beklentisinin – izne dayanılarak ortaklaşa bir televizyon ağının işletilmesi – « mal » olarak kabul edilebilmesi için yeterli olduğuna karar vermiştir. 10. madde altında başvurunun haklarına yapılan müdahalenin yeteri kadar öngörülebilir bir şekilde yasal temelini olmadığını tespit eden Mahkeme, aynı tespiti 1 Nolu Protokol'ün 1. maddesi için de varmaktadır.

Madde 41: Başvurucu şirkete maddi ve manevi tazminat olarak 10,000,000 EUR.

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi
Yazı İşleri Müdürlüğü tarafından kaleme alınan bu özet
Mahkeme'yi bağlamamaktadır.

© **Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012.** Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin resmi dilleri, İngilizce ve Fransızca'dır. İşbu çeviri, Avrupa Konseyi İnsan Hakları Vakıf Fonu'nun desteğiyle yapılmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Bu çeviri, Mahkeme'yi bağlamamaktadır ve Mahkeme, bu çevirinin kalitesine ilişkin olarak hiçbir sorumluluk almamaktadır. Bu çeviri, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin içtihat veritabanı olan HUDOC'tan veya HUDOC'un ilettiği olduğu diğer veritabanlarından indirilebilir (<http://hudoc.echr.int>). Bu çeviri, ticari olmayan amaçlarla ve davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ve İnsan Hakları Vakfı'na atıfta bulunmak suretiyle alıntılanabilir. Bu çeviriyi kısmen veya tamamen, ticari amaçlarla kullanmak isteyenlerin, bunu aşağıdaki adrese bildirmeleri gerekmektedir: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme (<http://hudoc.echr.int>), ou de tout autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.